

עובד שהורשע בגניבת קיבל פיצויי פיצויים. מנגד ערערו המעסיקים על חיובם לפצות אותו בגין היעדר שימוע. בעוד שטענת העובד נדחתה, טענת המעסיקים התקבלה.

בית הדין הארצי לעבודה ביטל באחרונה חלק גדול מהפיצויים שנפסקו לעובד. השופט רועי פוליאק הבהיר כי אין להקפיד עם מעסיקים שלא עורכים שימוע לעובד שהורשע בגניבה.

העובד הועסק במשך 7 שנים כנהג משאית בעסק בשם "זיסמן בן ציון הובלות", עד שפוטר לאלתר ב-2010 לאחר שהודה שגנב סולר בשלוש פעמים שונות.

ב-2012 התנהל נגדו הליך פלילי, בסיומו הודה והורשע בשני אישומים של גניבה בידי עובדונדון לששה חודשי מאסר על תנאי וקנס בסך 1,500 שקל.

בשנת 2015 ביה"ד האזורי לעבודה בתל-אביב שלל מהעובד פיצויי פיצויים, אולם חייב את המעסיקים בפיצוי בגין פיצויים שלא כדין בשל אי עריכת שימוע (כ-8,000 שקל), זאת בנוסף לעשרות אלפי שקלים שנפסקו לו עבור זכויות סוציאליות שונות. מנגד, העובד חויב לשלם למעסיקים 50,000 שקל פיצוי על עוגמת נפש.

שני הצדדים ערערו על פסק הדין. העובד, שיוצג על ידי עוה"ד פבל מורוז, טען בין היתר כי ביה"ד לא היה מוסמך לשלול ממנו פיצויי פיצויים, לנוכח הסכם קיבוצי בענף ההובלה שאינו מאפשר זאת ללא תביעה מפורשת של המעסיק. כמו כן, הוא ערער על חיובו בפיצויי עוגמת נפש ועל היקף הפיצוי בגין זכויות סוציאליות שונות.

את המעסיקים ייצגו עוה"ד איריס אלמוג, ניר טולדנו ורימה גריסימוב. בערעורם הם טענו בין היתר כי אין לפסוק פיצוי בגין אי עריכת שימוע לעובד שהודה והורשע בגניבה. בנוסף, הועלו טענות שונות בנוגע להיקף הפיצוי שנפסק לו בגין גמול שעות נוספות, פדיון חופשה ודמי הבראה.

נסיבות חמורות

השופט רועי פוליאק, שכתב את פסק הדין בהסכמת הנשיא יגאל פליטמן והשופטת חני אופק גנדלר, דחה את ערעור העובד במלואו וקיבל חלקית את ערעור המעסיקים.

השופט דחה את טענת העובד בעניין פיצויי הפיצויים והבהיר כי מעסיק זכאי להעלות טענה של שלילת פיצויים גם במסגרת התגוננות מפני תביעה. מלבד זאת השופט סבר כי לנוכח נסיבות המקרה החמורות לא היה מנוס משלילת הפיצויים.

בנוגע לפיצויים שנפסקו לזכות המעסיקים, השופט אמנם העיר כי לא היה מקום לכנות אותם פיצויי "עגמת נפש" אולם אין ספק שעקב הפרת חובת האמון ותום הלב של העובד מגיע למעסיקים פיצוי בגין נזק לא-ממוני.

נראה כי החלק המעניין של פסק הדין נגע לסוגיית השימוע. השופט הבהיר שיש הבדל בין מקרה של חשד בגניבה, המחייב לתת לעובד זכות טיעון, לבין פיטורים של עובד שהודה בגניבות - שאז אין להקפיד עם מעסיק שנמנע מלערוך שימוע. לפיכך, השופט ביטל את הפיצוי על פיטורים שלא כדין.

מעבר לכך הפחית משמעותית את חיובם של המעסיקים בזכויות סוציאליות שונות. כך, במקום 43,780 שקל שנפסקו לעובד בגין שעות נוספות לפי הערכה, הם חויבו ב-16,434 שקל. בהקשר זה השופט קיבל את טענת המעסיקים כי לפי תיקון 24 לחוק הגנת השכר, בנסיבות שבהן לא קיימת מתכונת קבועה של עבודה, לא ניתן לפסוק על סמך הערכה.

מעבר לכך, השופט אף הפחית את גובה הפיצוי בגין פדיון חופשה ודמי הבראה ופסק לזכות העובד כ-11,500 שקל במקום כ-24,000 שקל שנפסקו בביה"ד האזורי.

העובד חויב בהוצאות המעסיקים ובשכ"ט עו"ד בסך 7,500 שקל.

ב"כ המערער (והמשיבים שכנגד): עו"ד פבל מורוז

ב"כ המשיבים (ומהמערערים שכנגד): עו"ד איריס אלמוג, עו"ד ניר טולדנו, עו"ד רימה גריסימוב

המידע המוצג במאמר זה הוא מידע כללי בלבד, ואין בו כדי להוות ייעוץ ו/או חוות דעת משפטית. המחבר/ת ו/או המערכת אינם נושאים באחריות כלשהי כלפי הקוראים, ואלה נדרשים לקבל עצה מקצועית לפני כל פעולה המסתמכת על הדברים האמורים.

באדיבות: אתר המשפט הישראלי "פסקדין"

www.psakdin.co.il

אלכסנדר פינדורין נ' בן ציון זיסמן ואח'